

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و برزنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

مانوتسه دون ۲۷ فیروری ۱۹۵۷
باز تایپ و ارسال از: احمد پوپل
۰۴ نومبر ۲۰۱۸

درباره مسأله حل صحیح تضادهای درون خلق *

(۲۷ فیروری ۱۹۵۷)

۵

۴ - مسأله صاحبان صنایع و بازرگانان

در مورد تحول نظام اجتماعی کشور ما، علاوه بر: کنوپراتیوه (تعاونی) کردن کشاورزی و صنایع دستی تبدیل مؤسسات صنعتی و بازرگانی خصوصی به مؤسسات مختلط دولتی - خصوصی نیز در ۱۹۵۶ پایان یافت. اجرای سریع و موفقیت آمیز این تحولات بستگی نزدیکی به این داشت که ما با تضاد بین طبقه کارگر و بورژوازی ملی به مثابه تضاد درون خلق برخورد کردیم. آیا این تضاد طبقاتی دیگر کاملاً حل شده است؟ خیر. هنوز برای حل کامل این تضاد مدتی وقت لازم است. ولی امروز بعضی ها می گویند که سرمایه داران چنان نوسازی یافته اند که دیگر تقریباً تفاوتی با کارگران ندارند و بدین جهت ادامه نوسازی آنها دیگر ضرور نیست. حتی عده ای یافت می شوند که می گویند سرمایه داران از کارگران قدری باشعورتر اند.

باز عده ای دیگر سؤال می کنند: اگر نوسازی لازم است پس چرا طبقه کارگر نوسازی نمی یابد؟ آیا این نظرات درست اند؟ مسلماً خیر.

در جریان ساختمان جامعه سوسیالیستی همه افراد - چه استثمار کنندگان و چه زحمتکشان - احتیاج به نوسازی دارند. چه کسی ادعا کرده است که طبقه کارگر احتیاج به نوسازی ندارد؟ بدیهی است که نوسازی استثمار کنندگان با نوسازی زحمتکشان خصلتاً فرق می کند و این دو نوع نوسازی را نباید با یک دیگر مخلوط کرد. طبقه کارگر جامعه را در مجموع در جریان مبارزه طبقاتی و مبارزه با طبیعت تغییر می دهد و در عین حال خود را نیز نوسازی می کند. طبقه کارگر باید در پروسه کار پیوسته بیاموزد، کمبودهای خود را به تدریج برطرف سازد و هیچ گاه نباید درجا بزند.

به عنوان مثال خود ما حاضران این جلسه را در نظر بگیرید: بسیاری از ما همه ساله پیشرفت معینی می کنیم، یعنی خودمان را دایماً نوسازی می کنیم. من خودم سابقاً دارای انواع گوناگون نظرات غیر مارکسیستی بودم و بعد ها به مارکسیسم دست یافتم. من مارکسیسم را قدری از میان کتاب ها آموختم و بدین ترتیب اولین گام را برای نوسازی ایدئولوژیک خود برداشتم. ولی نوسازی من به طور عمده در پروسه مبارزه طبقاتی طی سال های متمادی انجام

گرفته است. ولی من در آینده نیز باید مطالعه و تحقیق کنم و فقط در این صورت است که می توانم به پیشرفت های بیشتری دست یابم، در غیر این صورت عقب خواهم ماند. آیا سرمایه داران آن قدر باشعور شده اند که دیگر نیاز به نوسازی ندارند؟

بعضی ها ادعا می کنند که امروز بورژوازی چین خصلت دوگانه خود را از دست داده است و خصلتی یگانه یافته است. آیا واقعاً چنین است؟ خیر. عناصر بورژوائی از یک سو هم اکنون کارمند اداری مؤسسات مختلط دولتی - خصوصی شده اند و پروسه تحول از استثمارگر به زحمتکشی را می گذرانند که از دسترنج کار خود زندگی می کنند؛ ولی از سوی دیگر آنها هنوز از مؤسسات مختلط دولتی - خصوصی ربح ثابت می گیرند یعنی این که آنها هنوز از ریشه های استثمار خود نبریده اند. هنوز بین آنها و طبقه کارگر درزمینه ایدئولوژی، احساس ها و عادات زندگی فاصله بزرگی موجود است. چگونه می توان در چنین حالتی ادعا کرد که آنها خصلت دوگانه خود را از دست داده اند؟ حتی اگر آنها ربح ثابت هم دیگر نگیرند و برچسب "بورژوازی" از آنها کنده شود، معذک نوسازی ایدئولوژیک آنان باز هم باید مدتی طولانی ادامه یابد.

اگر قبول شود که بورژوازی خصلت دوگانه خود را از دست داده است، آن گاه وظیفه نوسازی و آموزش سرمایه داران نیز منتفی خواهد شد.

باید گفت که ادعای فوق الذکر نه با وضع واقعی صاحبان صنایع و بازرگانان تطبیق می کند و نه با خواست اکثریت عظیم آنان. در چند سال گذشته اکثریت عظیم صاحبان صنایع و بازرگانان به آموزش تمایل نشان داده اند و پیشرفت های قابل ملاحظه ای نیز در این زمینه کرده اند. صاحبان صنایع و بازرگانان فقط می توانند در پروسه کار نوسازی ریشه نی یابند؛ آنها باید با کارگران و کارمندان مشترکاً در مؤسسات کار کنند و مؤسسات را به مثابه پایگاهی برای نوسازی خود تلقی نمایند. معهداً تغییر بعضی از نظریات کهنه آنان از طریق آموزش نیز حائز اهمیت است. آموزش صاحبان صنایع و بازرگانان باید داوطلبانه باشد. بسیاری از صاحبان صنایع و بازرگانان پس از شرکت در کلاس های مخصوص چند هفته ای و بازگشت به مؤسسات با کارگران و نمایندگان دولت در این مؤسسات بیشتر زبان مشترک پیدا کرده اند و بدین ترتیب شرایط همکاری بهبود یافته است. آنها باتجربه شخصی خود درمی یابند که ادامه آموزش و ادامه نوسازی برای آنان سودمند است. نظری که در بالا بدان اشاره شد، مبنی بر این که بورژوازی احتیاج به آموزش و نوسازی ندارد، به هیچ وجه ترجمان نظر اکثریت عظیم صاحبان صنایع و بازرگانان نیست بلکه ترجمان نظر عده معدودی از آنان است.